

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Sylvia Day
“Captivated by You”

Copyright © 2014 By Sylvia Day
CROSSFIRE® is a registered trade mark of Sylvia Day, LLC
Copyright © 2015 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-409-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2015.

Silvija Dej

OČARANA TOBOM

Četvrti deo serijala *Krosfajer*

Prevela sa engleskog
Tanja Jovanov

**Čarobna
knjiga**

Ovaj roman je za sve čitaoce koji su strpljivo čekali sledeće poglavlje u priči o Gidionu i Evi. Nadam se da će vam se dopasti koliko i meni!

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Bezbroy ljudi stoji iza mene i omogućava mi da pišem, ispunjavam obaveze i sačuvam zdrav razum.

Zahvaljujem Hilari Sers, koja me usmerava tako što uređuje svaku moju knjigu. Nisi ni svesna koliko se oslanjam na tebe.

Hvala Kimberli Vejlen, izuzetnoj agentici. Hvala ti za sve što radiš, a naročito za svu tvoju podršku. Zahvalna sam ti svakog dana.

Hvala Samari Dej, za sav pritisak koji mi skida s ramena. Ne mogu ni da zamislim koliko bih zaostajala s pisanjem da nije tebe.

Zahvaljujem i svojoj deci, koja podnose moja dugotrajna odsustva dok radim (i sve nezgode koje iz toga proizlaze). Ne bih mogla ovim da se bavim bez vaše podrške. Volim vas.

Hvala svim neverovatnim timovima u „Penguin random hausu“: Sindi Huang, Lesli Gelbman, Aleku Klarku, Tomu Veldonu, Riku Paskočelu, Krejgu Berku, Erin Galovej, Frančeski Rasel, Kimberli Atkins... a to je samo mali deo u Americi i Velikoj Britaniji. Ostali timovi vredno rade u Australiji, Irskoj, Kanadi, Indiji i Južnoj Africi i na Novom Zelandu. Svima sam vam zahvalna na vremenu i trudu koje ulažete u izdavanje mojih knjiga.

Hvala Liz Pirsons i timu u „Brilijans audiju“ za audio-izdanja koja čitaoci prosto obožavaju! I hvala svim mojim međunarodnim izdavačima, koji neumorno rade na svojim područjima. Volela bih da mogu svima lično da vam zahvalim ovde. Molim vas, imajte na umu da se osećam blagoslovenom što radim s vama.

Ledene iglice vode padale su mi po pregrejanoj koži i njihovi ubodi su uklanjali preostale tragove košmara koga se nisam dokraja sećao.

Zažmurio sam i zakoračio dublje pod mlaz, puštajući potajan strah i mučninu da mi kruže oko odvoda kod nogu. Tresla me je drhtavica, i misli mi odlutaše ka mojoj ženi. Ka mom anđelu, koji je mirno spavao u susednom stanu. Hitno mi je trebala, želeo sam da se izgubim u njoj, i mrzeo sam to što ne mogu. Nisam je mogao zagrliti. Nisam mogao povući njeno raskošno telo pod svoje i uroniti u njega, da mi njen dodir otera sećanja.

„Jebiga.“ Naslonio sam dlanove na hladne pločice i upijao hladnoću oštrog mlaza u kosti. Bio sam sebični kreten.

Da sam bolji muškarac, udaljio bih se od Eve Kros čim sam je video.

Umesto toga sam se oženio njom. I želeo sam da se vest o našem braku objavi putem svakog medija poznatog čovečanstvu, umesto da je krijemo kao tajnu među šaćicom ljudi. Još gore, pošto ne nameravam da je pustim, nekako joj moram nadoknaditi to što sam tako prokleta sjeban da ne možemo čak ni da spavamo u istoj sobi.

Nasapunao sam se i brzo sprao lepljiv znoj u kojem sam se probudio. Nekoliko trenutaka kasnije, otišao sam u spavaću sobu i obukao trenerku pre nego što se zaputim u kancelariju. Tek je bilo sedam ujutro.

Iz stana koji je Eva delila s najboljim prijateljem Kerijem Tejlorom izašao sam svega nekoliko sati ranije, da je pustim da malo odspava pre nego što krene na posao. Čitave noći smo vodili ljubav, previše željni i pohlepni. Bilo je tu i nečeg drugog. Neke žustrine kod Eve koja me je nagrizala i izazivala mi nelagodu.

Moju ženu je nešto mučilo.

Pogled mi je odlutao ka prozoru i prizoru Menhetna, a zatim se spustio na prazan zid; na istom takvom zidu u kancelariji našeg penthausa u Petoj aveniji visile su njene i naše zajedničke fotografije. Jasno sam im zamišljao raspored, pošto sam ih proteklih nekoliko meseci beskrajno dugo proučavao. Posmatranje grada je nekad bilo moj način da obuhvatim svoj svet. Sad sam to postizao tako što sam gledao Evu.

Seo sam za radni sto i pomeranjem miša probudio kompjuter, pa sam duboko, polako udahnuo dok je ekran ispunjavalo lice moje žene. Na slici postavljenoj kao pozadina na desktopu nije nosila šminku i, zahvaljujući sitnim svetlim pegicama na nosu, izgledala je kao da ima manje od dvadeset četiri godine. Pogled mi je preleteo preko njenih crta – linije obrva, blistavih sivih očiju, punih usana. U trenucima kad bih se prepustio razmišljanju, gotovo sam osećao te usne na koži. Njeni poljupci su bili blagoslovi, obećanja mog anđela da je moj život vredan življenja.

Odlučno sam izdahnuo, uzeo telefon i pozvao Raula Uertu. Uprkos tome što je bilo rano, javio se brzo i živo.

„Gospođa Kros i Keri Tejlor putuju za San Dijego danas“, rekao sam, a šaka mi se zgrčila u pesnicu od te pomisli. Nisam više ništa morao da kažem.

„Kapiram.“

„Želim noviju fotografiju En Lukas i podroban izveštaj o tome gde je bila sinoć na svom stolu do podne.“

„Najkasnije“, potvrdio je.

Prekinuo sam vezu i zagledao se u Evino očaravajuće lepo lice. Uhvatio sam je u srećnom, neočekivanom trenutku, i rešio sam da je u takvom stanju održim do kraja života. Ali sinoć je delovala uznemireno zbog moguće svađe sa ženom koju sam nekad koristio. Prošlo je dosta vremena otkako su se meni i En ukrstile staze, ali ako je ona odgovorna za to što je moja žena nesrećna, videće me ponovo. Vrlo brzo.

Otvorio sam inboks i počeo da pregledam imejllove, sastavlajući brze odgovore gde je bilo potrebno i žureći ka naslovu koji mi je privukao pogled čim sam otvorio poštu.

Osetio sam Evu pre nego što sam je video.

Podigao sam glavu i usporio s kucanjem. Iznenadan nalet želje ublažio mi je uznemirenost koju sam osećao kad god nisam bio s njom.

Zavalih se u stolici da bolje uživam u pogledu. „Rano si ustala, anđele.“

Stajala je na vratima s ključevima u ruci. Plava kosa joj se seksi uvijala na ramenima, obrazi i usne rumeneli su joj se od spavanja, a njeno zaobljeno telo prekrivali su majica bez rukava i šorts. Nije nosila grudnjak i raskošne dojke su joj se meko isticale ispod rebraste tkanine. Sitna i građena tako da baci muškarca na kolena, često je isticala koliko se razlikuje od žena s kojima su me fotografisali pre nje.

„Probudila sam se i nedostajao si mi“, odgovorila je promuklim glasom od kojeg bih neizbežno otvrdnuo. „Kad si ti ustao?“

„Nedavno.“ Gurnuo sam policu s tastaturom da joj napravim mesta na stolu.

Dotapkala je bosonoga, zavodeći me bez imalo truda. Čim sam je prvi put ugledao, znao sam da će me opustošiti. U očima i načinu

na koji se kretala videlo joj se obećanje. Kud god je išla, muškarci su zurili u nju. Žudeli za njom. Baš kao i ja.

Obuhvatio sam je oko struka kad se dovoljno približila i odlučio sam da je privučem na krilo. Sagnuo sam glavu i uhvatio joj bradavicu usnama, dugo i duboko je uvlačeći. Čuo sam je kako uzdiše, osetio kako joj je telo zadrhtalo i osmehnulo se za sebe. Mogao sam da joj radim šta god poželim. Dala mi je to pravo. Najlepši poklon koji sam ikada dobio.

„Gidione.“ Zavukla mi je ruke u kosu i prošla kroz nju.

Već sam se osetio beskrajno bolje.

Podigao sam glavu i poljubio je, osetivši cimet iz njene paste za zube i propratni ukus koji je bio samo njen. „Hm?“

Dodirnula mi je lice, ispitivački me gledajući. „Jesi li ponovo imao noćnu moru?“

Žurno sam izdahnuo. Uvek bi uspela da me prozre. Nisam bio siguran hoću li se ikada na to navići.

Prešao sam jagodicom palca preko vlažne tkanine na njenoj bradavici. „Radije bih pričao o uzbudljivim snovima koje mi upravo izazivaš.“

„O čemu se radilo?“

Usne su mi se zatele od takve upornosti. „Ne sećam se.“

„Gidione.“

„Zaboravi, anđele.“

Ukočila se. „Samo želim da ti pomognem.“

„Znaš kako ćeš to uraditi.“

Podsmehnula se. „Obuzet si seksom.“

Privukoh je bliže. Nisam znao kako da joj opišem osećaj dok je držim u naručju, pa sam joj mazio vrat, udišući voljeni miris njene kože.

„Šampione.“

Nešto u njenom glasu me je uznemirilo. Lagano sam se odmakao i prešao pogledom preko njenog lica. „Reci.“

„U vezi sa San Dijegom...“ Spustila je pogled i ugrizla se za donju usnu.

Umirio sam se, čekajući da vidim kuda će nas razgovor odvesti. „Šest devetina će biti tamo“, konačno je izgovorila.

Nije pokušala da sakrije ono što sam već znao, zbog čega osetih olakšanje. Ali zato me je preplavila drugačija napetost.

„Misliš da je to problem.“ Glas mi je ostao postojan, ali bio sam sve samo ne smiren.

„Ne, nije to“, rekla je tiho, ali prstima mi je uznemireno prolazila kroz kosu.

„Nemoj da me lažeš.“

„Ne lažem.“ Duboko je udahнула i pogledala me pravo u oči. „Nešto nije u redu. Zbunjena sam.“

„Zbog čega, tačno?“

„Nemoj biti takav“, tiho je rekla. „Nemoj biti tako hladan.“

„Moraćeš da mi oprostiš. Nisam baš raspoložen da slušam *svoju ženu* kako mi govori da je zbunjena zbog drugog muškarca.“

Izmigoljila mi se iz krila i pustio sam je, da bih mogao da je gledam – da je odmeravam – s male razdaljine. „Ne znam kako da objasnim.“

Namerno sam zanemario hladan čvor u utrobi. „Pokušaj.“

„Samo...“ Spustila je pogled, grickajući donju usnu. „Ima nešto... nedovršeno.“

Nešto me je steglo i zapeklo u grudima. „Da li te on uzbuđuje, Evo?“

Ukočila se. „Nije tako.“

„Da li je posredi glas? Tetovaže? Njegov čarobni kurac?“

„Prestani. Nije mi lako da pričam o tome. Nemoj da mi otežavaš.“

„I meni je prokleta teško“, prasnuo sam i skočio na noge.

Odmerio sam je od glave do pete, sa željom da je tucam i kaznim u isto vreme. Želeo sam da je vežem, zaključam, sklonim na sigurno od svakoga ko bi mogao da mi je preotme. „Ponašao se prema tebi kao prema govnetu, Evo. Da li te je *Zlatna* naterala da zaboraviš? Treba li ti nešto što ti ja ne dajem?“

„Ne budi kreten.“ Skrstila je ruke i zauzela odbrambeni stav koji me je još više naljutio.

Trebala mi je otvorena i meka. Trebala mi je sva. I ponekad me je ljutilo koliko mi znači. Samo nju nisam mogao zamisliti da izgubim. A ona mi je govorila jedino što nisam mogao podneti da čujem.

„Molim te, nemoj biti odvratan zbog toga“, prošaputala je.

„Izuzetno sam civilizovan, s obzirom na to koliko se agresivnim trenutno osećam.“

„Gidione.“ Sive oči joj se smračiše od krivice, a onda joj u njima zablistaše suze.

Skrenuo sam pogled. „Nemoj!“

Prozrela me je, kao i uvek.

„Nisam želela da te povredim.“ Dijamant na prstu – kojim sam je obavezao – uhvatio je svetlost i poslao iskrice raznobojne vatre na zid. „Ne volim što si uzrujan i ljut na mene. To boli i mene, Gidione. Ne želim ga. Kunem se da ga ne želim.“

Uznemireno sam otišao do prozora, tražeći smirenost potrebnu da se pozabavim opasnošću koju je predstavljao Bret Klajn. Učinio sam sve što sam mogao. Izgovorio sam zavete, stavio joj prsten na ruku. Vezao je za sebe na sve moguće načine. Ipak, još nije bilo dovoljno.

Grad se prostirao ispred mene, a pogled su mi zaklanjale više zgrade. Iz penthausa se videlo kilometrima daleko. Ipak, pogled iz stana koji sam uzeo na Gornjem Vest sajdu, pored Evinog, bio je ograničen. Nisam mogao videti beskrajne trake ulica zakrčene

žutim taksijima niti sunčevu svetlost koja se odbijala od prozora brojnih nebodera.

Mogao sam Evi da poklonim Njujork. Mogao sam da joj dam svet. Nisam je mogao voleti više nego što sam je već voleo; to me je trošilo. Pa ipak, kreten iz njene prošlosti pretio je da će me istisnuti.

Setio sam je se u Klajnovom naručju, kako ga je ljubila sa strašću koju je trebalo da oseća samo prema meni. Od same pomisli da možda još žudi za njim, poželeo sam da nešto pokidam.

Snažno sam stegao pesnicu. „Moramo li već da prekidamo? Da damo Klajnu vremena da ti odagna zbunjenost? Možda bi i ja trebalo da pomognem Korin da razjasni svoje nedoumice.“

Drhtavo je uzdahnula na spomen moje bivše verenice. „Jesi li ozbiljan?“

Zavladala je strašna tišina.

Zatim: „Čestitam, budalo. Upravo si me povredio više nego on ikada.“

Okrenuo sam se na vreme da je vidim kako izlazi, ukočenih i napetih leđa. Ključevi kojima je otključala moj stan ležali su na radnom stolu, i osetio sam očaj čim sam ih ugledao ostavljene. „*Stani*.“

Uhvatio sam je, a ona se otimala. Naš uobičajen odnos – Eva beži, ja je jurim.

„Pusti me!“

Zažmurio sam i naslonio lice na nju. „Neću mu dozvoliti da te uzme.“

„Trenutno sam toliko ljuta na tebe da bih mogla da te udarim.“

To sam i želeo. Želeo sam bol. „Uradi to.“

Stegla me je za podlaktice. „Spusti me, Gidione.“

Okrenuo sam je i priljubio je uza zid u hodniku. „A šta bi trebalo da uradim kad mi kažeš da si *zbunjena* zbog Breta Klajna? Kao da visim s ruba stene a stisak mi popušta.“

„Pa zato mene napadaš? Kako ne shvataš da nikuda ne idem?“

Zurio sam u nju, smišljajući šta da kažem da popravim naš odnos. Donja usna joj je zadrhtala i ja... ja se slomih.

„Reci mi kako ovo da sredim“, rekao sam promuklo, kružeći joj po zglovcima i blago ih pritiskajući. „Reci mi šta da radim.“

„Misliš, da središ *mene*?“ Spustila je ramena. „Zato što ja ovde ne valjam. Poznavala sam Breta u vreme kad sam mrzela sebe ali želela da me drugi vole. A on se sad ponaša onako kako sam onda želela i to me muči.“

„Gospode, Evo.“ Pritisnuo sam je jače, naslanjajući telo na njeno. „Kako da se ne osećam ugroženo?“

„Trebalo da mi veruješ. Rekla sam ti da ne bi svašta pomišljao i donosio pogrešne zaključke. Želela sam da budem iskrena, da se *ne* osetiš ugroženo. Znam da moram ponešto razrešiti u glavi. Ići ću da vidim doktora Trvisa ovog vikenda i...“

„Nisu psihijatri lek za sve!“

„Ne viči na mene.“

Jedva sam se suzdržao od želje da udarim pesnicom o zid iza nje. Slepo verovanje moje žene u blagotvoran uticaj terapije đavolski me je izluđivalo. „Nećemo trčati kod prokletog doktora svaki put kad imamo problem. Ti i ja smo u ovom braku, a ne proketo udruženje psihijatara!“

Podigla je bradu i tvrdoglavo isturila vilicu na način koji me je izluđivao. Nikad mi ne popušta, osim kad mi je kurac u njoj. Tada mi daje sve.

„Možda misliš da ti nije potrebna pomoć, šampione, ali meni jeste.“

„Meni trebaš ti.“ Rukama sam je uhvatio za glavu. „Potrebna mi je moja žena. I potrebno mi je da ona misli na mene, a ne na nekog drugog tipa!“

„Požaliću što sam ti bilo šta rekla.“

Podsmješljivo izvih usnu. „Znao sam kako se osećaš. Primetio sam.“

„Bože. Ti, ljubomorni, ludi...“ Tiho je zastanjala. „Zašto ne shvataš koliko te volim? Bret nije ništa u poređenju s tobom. *Ništa*. Ali, iskreno, trenutno ne želim da budem pored tebe.“

Osećao sam njen otpor, gurala me je i pokušavala da se izvuče. Držao sam se za nju kao za slamku spasa. „Zar ne vidiš šta mi radiš?“

Smekšala mi je u naručju. „Ne shvatam te, Gidione. Kako možeš samo da pritisneš prekidač i isključiš osećanja? Kad već znaš kako se osećam zbog Korin, kako si mogao tako da mi je baciš u lice?“

„Ti si razlog za to što dišem, ne mogu to da isključim.“ Prešao sam joj usnama preko obraza. „Samo na tebe mislim. Po ceo dan. Svaki dan. Šta god da radim, mislim na tebe. Nema mesta ni za koga drugog. Ubija me što kod tebe ima mesta za njega.“

„Ne slušaš me.“

„Samo mu se prokleta ne približavaj.“

„To je izbegavanje, ne rešenje.“ Zarila mi je prste u bokove. „Slomljena sam, Gidione, znaš to. Ponovo se sastavljam.“

Voleo sam je upravo takvu kakva je. Zašto to nije bilo dovoljno?

„Zahvaljujući tebi, jača sam nego ikad“, nastavila je, „ali još ima pukotina i, kad ih pronađem, moram da shvatim šta ih je izazvalo i kako da ih zakrpicim. Zastalno.“

„Šta to znači, jebote?“ Zavukao sam joj ruke ispod majice u potrazi za golom kožom.

Ukočila se i odgurnula me, odbacujući me. „Gidione, nemoj...“

Spustio sam usne na njene. Podigao sam je i spustio na pod. Otimala se i ja sam zarežao: „Ne opiri mi se.“

„Ne možeš rešiti naše probleme seksom.“